

Safi Sühan

Üstünde, ilkyaz göğü; altında, yurt toprağı  
Mehtaptan şiir sağdın yağmurda gökkuşağı  
Hüznün, kınalı keklik; sanki gökçe misafir  
Ruhunun ikliminden zümrüt sözler serpilir  
Kalbinin örtüsüydü sevda, hasret ve hicran  
'Vurgun' diyerek geçtin o kırık aynalardan

Sevgiyi şerbet yapıp sundun gönlü hoşlara  
Gün yokuşu inerken sen vurdun yokuşlara  
Hangi tarafa dönsen, kül ve duman izi var  
Aynalar sağır, dilsiz; bahçeler hep târumar  
Her gece; soğuk, sinsi, sakladın o korkuyu  
Kendine dert edindin aşk denen kuruntuyu

Gönlün saten yelkenli, hülyanın baygın tadı  
Mermerlerden oyulmuş bir güvercin kanadı  
Bir sırrın var ki saf süt, yitik zaman ucunda  
Bin bir zakkum eczayla, birikmiş avucunda  
Sanırım 'Evde Yoksun', belki çok uzaktasın  
Bırak gökler gam tutsun aynalar buğulansın

Yere gökten süzülen ceylan nehriydi sevgin  
Şimdi solgun bir düştür, çiğ yolkısı yasemin  
Bir şavk düşer nâzenin; kar yağar, ince ince  
Ne ağır yükler çektin, muştı oldun sevince  
'Kıyamete Kırk Kala', güne duran ne varsa  
Göç eder, hatırlanmaz; 'Rüyâların Olmasa'

Nazmı zor râyihayla düş üstüne düş kurdun  
Gümüş renkli her günde, aşkı ezber okudun  
Kırk kalbine benzer, kış sürgünü dalgın su  
Gülde gizlenmiş lafzın, Türkçe onun tapusu  
Yüzün hep gönlün gibi mücellâ bir perdedir  
Kirlenmemiş ırmaklar olduğun her yerdedir

Şimdi zevâl vaktidir; bak, eşikte yokluk var  
Kader güzergâhından, geçip gitti kervanlar  
Kıyıdaki solgun iz, kalbinden mi sazdan mı  
Bestesi anlaşılmaz nazdan mı, hicazdan mı  
Bitmez, tükenmez sanıp, nefes tükettin şair  
Şahbaz ve çula düşmüş, o vahim aşka dâir